

MICHAELA

„MIKY“ VÁŠOVÁ

TAJEMSTVÍ HEAVENU

Země z popela

Tajemství Hevenu

Země z popela

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Michaela Vášová
Tajemství Hevenu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

MICHAELA
„MIKY“ VÁŠOVÁ

TAJEMSTVÍ
HEAVENU
Země z popela

~ HEAVEN ~

ISBN tištěné verze 978-80-7650-904-7

ISBN e-knihy 978-80-7691-057-7 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-7691-058-4 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7691-059-1 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

Copyright © Michaela „Miky“ Vášová, 2023

ČÁST PRVNÍ
Akademie

KAPITOLA

první

„Bojovníci, jste připraveni?“

Jsou připraveni? Jsou připraveni napravit tento svět? Vždyť jsou jen děti. Ještě před chvílí nevěděli, co je čeká, jen se slepě řídili vstříc nebezpečí, aby zachránili svého kamaráda. Ale tento svět potřebuje napravit, potřebuje zničit a začít od začátku.

Všude kolem nich hoří město, plameny šírají každý kus tohoto nádherného místa. Kouř je štípe v očích a v krku, přesto je posiluje a posouvá dál. Musí víc křičet, víc se bouřit. Dejte do svého hlasu ještě víc síly, křičte hlasitěji, ať vás slyší všichni. Všichni křičí, brečí, smějí se. Jen nikdo nemlčí. Protože každý touží být vyslyšen, každý si přeje něco napravit. V jejich překrásných očích se blýskají odrazy rudých plamenů. Hnědé, modré, zelené, šedé, černé, ...

Tři mladí lidé stojí v nádherném luxusním kočáru, jenž bude brzy potřísněn krví. Kousek od nich postává žena, která ovládá celou jednu říši, tu nejtemnější, a vybízí co nejvíc lidí, aby se k ní přidali. „Dělejte! Teď je to na vás! Zničte tuhle zemi a začněte od začátku!“ Její ostrý hlas se nese vzduchem. Rozkašle se, protože se nadýchala štiplavého kouře. I tak ji ale vyslyšeli. Stále víc lidí se hrne dopředu. Už se nebojí. Přicházejí i ti, kteří by neměli vůbec žít, ti, jimž byl život zakázán. Jsou tu a chtějí se pomstít.

Konečně.

Tuhle zemi už nic nezachrání před děsivými změnami.

Nikdo si nepamatuje, jak se tu objevili, najednou ale svět ovládají lidé. Zabírali území po území, učili se a vynalézali, až se dostali do bodu, kdy se začali navzájem rozdělovat. Nejprve to byli chytrí a hloupí. Poté hezčí a oškliví. Netrvalo však dlouho a jejich dělení někdo zatrhnul. Daná osoba se rozhodla lidstvo rozdělit podle něčeho, co si nemohli vybrat, něčeho, co je už od začátku neskutečně fascinovalo a na co nemohli přestat myslet.

Barvy očí.

Na prvním místě stojí lidé snad nejvíce podobní andělům, jejich bledě modré oči se blýskají jako vzácné drahokamy a nejčastěji světlé lokny se jim vlní na ramena nebo u krku. Často byste slyšeli jejich překrásný hlas prozpěvovat melodické písně nebo viděli jejich štětec běhat po plátně a vytvářet umělecká díla.

A pak zde žijí hnědoocí lidé, milí, obětaví a pracovití, jejichž pleť je opálená od dlouhé práce na polích, jejich ruce jsou zručné od všemožných činností a většinou tmavé vlasy jim často padají do očí, protože nemají čas si jich moc všimnout.

Třetí skupina společnosti je ale příliš plachá a nejistá na to, aby se více zapojovala, protože žije daleko od všeho a všech. Zelenoocí jsou plaší, tišší povahy, ale přesto plní přítažlivých tajemství a překvapení, někdy se zdají okolí až příliš nebezpeční a hlavně - nikdo z nich není takový, za jakého ho na první pohled máte.

o o o

Její pravá noha došlápne těsně vedle jedné ze slunečnic značící hranici země, podle níž se také jmenuje – Sunflowerlands. Julia zde žije od narození jako hnědooká z hnědooké rodiny a je spokojená, proč by si taky stěžovala? Má vše, co potřebuje – milující rodinu, střechu nad hlavou, velkou zahradu plnou květin a keřů, slunce na nebi a hudbu v hlavě. Brouká si, když pobíhá podél slunečnicové řady, její špina-

vé, původně sytě žluté boty se boří do trávy plné rosy. Za ní utíká Carlos, její nejlepší přítel. Slyší jeho smích kousek za svými zády a musí se také zasmát. Jen tak tak se vyhne překrásnému modrému motýlu, poklidně poletujícím kolem. Zato Carlos se ho lekne a uskočí do strany.

„Ale no tak, je to jenom motýl!“ zastaví se před ním se smíchem a našpulí na svého kamaráda plné tmavé rty.

„Lekl jsem se,“ vydechne rozesmátě Carlos, vyčerpaně si opře dlaně o kolena a prohne se v zádech, jeho tmavá pleť se místy leskne potem. „Bože... takhle jsem si dlouho nezaběhal...“

„Abys nám neztloustl,“ rýpne si pobaveně Julia a povytáhne na něj jedno obočí.

„Já? S tím nepočítej, pokud budu pořád takhle pracovat,“ zvedne k ní pohled a Julia jen sleduje, jak se mu do tmavých očí opírá sluneční světlo a vytváří v nich odlesky. Po jeho tmavé pleti stéká malá kapka potu, ani jim nedošlo, že uběhli přinejmenším pár stovek metrů. Jak se smáli a užívali si, vůbec to neřešili. Teď jen tiše oddechují a usmívají se na sebe jako blbečci.

„Měl bys začít běhat jako já,“ nakloní Julia hlavu na stranu a po tváři se jí rozlije úsměv. „Co ty na to? Nech už to pole být.“

„A co rodiče?“ odvěti s přimhouřenýma očima. „To není tak jednoduché, jak si myslíš, Jul. Ale tak... zkusit bych to někdy mohl.“

„Taky myslím,“ uchechtne se Julia a zvesela si tleskne, následovně se ještě zatočí na špičce jako balerína, a když se zastaví, pohledem zase spočine na Carlosovi a jeho denimovém oblečení. Zatímco v Angeldomu se hodně nosí hedvábí, lidé tady v Sunflowerlands upřednostňují klasickou džínovinu nebo oblečení tkané z čisté bavlny. Vítr se opře do jejích mahagonových loken a červených šatů zdobených bílými puntíky. Chvilí na sebe jen hledí, pak se ale dívka tiše zachichotá. „Budu už muset jít, dneska vařím večeři.“ A bez jakýchkoli dalších slov se rozeběhne vysokou orosenou trávou pryč.

Carlos stojí na místě a sleduje ji, každý její ladný, ale svižný krok. Rty se mu roztáhnou do úsměvu, to už ji ovšem ztrácí z dohledu, jelikož Julia seběhne malý kopeček, a tak si povzdychne, lehne si do trávy a jen hledí na sytě modrou oblohu. Žádné mraky, nic, jen modro. Sem tam proletí nějaký ten ptáček, kterého doprovází jeho překrásný, uklidňující zpěv. Carlos také občas zahlédne dalšího pestře zbarveného motýla a musí se usmát, jelikož mu připomene Julii.

Po krátké chvilce se neudrží a s klesajícími víčky pomalu usíná.

◦ ◦ ◦

V Akademii panuje ticho. Jakmile nastane čas vyučovací hodiny, nikdo ani nemukne. Všichni studenti už dávno sedí v lavicích rozložených do kruhu kolem stolu, kde někdy sedí profesor a jindy ne. Každý už drží v ruce pero, připravený si zapisovat poznámky.

Olivia Finchová svou knihu otevře právě v moment, kdy do třídy vejde profesor Borneo.

Projde úzkou uličkou mezi lavicemi a namíří si to přímo ke katedře uprostřed třídy. Posadí se za stůl a odkašle si, narovná si dioptrické brýle a porozhlédne se po studentech kolem. „Takže,“ začne, „už jste určitě byli seznámeni se zítřejším volnem. Hádám, že máte radost.“ Nato na pár studentů v prvních řadách pozvedne obočí a koutky mu zacukají v úsměvu. Studenti se tiše zasmějí a profesor jen pokývá hlavou a vrátí se k tématu, které dnes mají probírat. „Každopádně dnes máme před sebou další geografické téma, a to Angeldom Eye, velké kulturní centrum, které se ovšem nenachází v hlavním městě Angeldomu Paradise, nýbrž na druhé straně celé říše.“

Olivia Angeldom zná jen z povídaček a ze starých zaprášených map z hodin geografie podobných té dnešní. Pan Borneo o Angeldomu rád mluví. Ne že by tuto zem patřící modrookým vyloženě vychvaloval a obdivoval, ale zajíma-

vá mu rozhodně přijde. Je plná všemožných krás, umění a zatoulaných, zasněných uměleckých duší. Na ulicích hlavního města Paradise byste podle pověstí nepotkali jedinou nepěkně oblečenou osobu. Lidé se zde běžně odívají do spíše svátečních šatů, každopádně vždy podle nejaktuálnějších trendů. Olivia jejich styl obdivuje, má doma v pokoji schovaných pár módních časopisů přímo z Angeldomu a ráda si je prohlíží. Vždycky se natáhne na svou měkkou postel a představuje si, že je jedna z modelek na fotkách, slavná a v překrásných šatech. Měla by na sobě bílou košili z drahé látky, místo knoflíčků bledě modré kamínky, krémové kalhoty s výraznými kapsami a se zlatým, luxusně vypadajícím páskem. Jak ráda by se v něčem takovém procházela po překrásných ulicích opěvovaného Angeldomu! „Takže... co třeba bychom v Angeldom Eye našli? Známé obchodní centrum Lilia o velké rozloze, tři hojně navštěvované lunaparky nebo luxusní drahé hotely a lázně. Nesmíme zapomenout ani na několik uměleckých muzeí. Je to kulturní centrum známé po celém Heavenu.“

Olivia je velký snílek. Jak poslouchá profesora Bornea nadšeně vykládajícího učivo, místo dělání poznámek hledí do stropu a představuje si samu sebe na velkém ruském kole s rozhledem po celém Angeldom Eye. To by bylo úžasné...

„Hej, Oliv?“ ozve se šepetem vedle ní a vzbudí ji to ze snění.

Zmateně zamrká na sousedku. „A-ano?“

„Nepřijdou ti taky strašně snobští?“ nakrčí Alice svůj docela velký nos.

„No... jo, jasně,“ pokývá Olivia hlavou a hned od své kamarádky odvrátí pohled. Když lže, nikdy se nedokáže dívat do zelených očí. Vlastně se ani nikdy do jiných než zelených nedívala, jelikož zelenoocí z Luny jen tak nevycházejí. Ani pořádně necestují. A důvod? Bojí se. Mají strach, že nezapadnou, že je nepřijmou, a zároveň se stydí. Mají to prostě v povaze. Zelenoocí obyvatelé Luny jsou neviditelné, tiché myšky Heavenu.

Olivia, jako nadšená studentka geografie, moc dobře ví, že se Heaven dělí na tři historické provincie. Největší z nich, nacházející se mezi zbylými dvěma, je Angeldom, kde žijí modroocí lidé, hlavně umělci, dýchá uměním a jeho srdce, Paradise, bije pro umění taktéž. Přestože jsou Angeldom a jeho obyvatelé překrásní, dost zelenookých a hnědookých je bere tak trochu s rezervou. Možná si o sobě modroocí moc myslí, neváží si toho luxusu a blaha, které doma mají, a připadají si jako bohové Heavenu.

Na východ od Angeldomu se nachází Sunflowerlands, říše slunečnic. V této zemi vážně všechno kvete, žije se tam poklidně a mírumilovně, protože hnědoocí mají přátelskou a obětavou povahu. Se vším pomohou, navzájem se podporují a nic jim nechybí, protože si vystačí jen s tím, co skutečně potřebují. Nevlastní různé zbytečnosti jako modroocí, například sbírky zdobených hřebenů a drahé šperky, stačí jim rodina, dům a květiny. A tady je nutno zmínit, že hranici mezi Sunflowerlands a Angeldomem tvoří široký pás slunečnic, o které pečují pověření hnědoocí zahradníci.

No a zbývá nám Luna, skutečně zajímavá země, která se ze západu dotýká Angeldomu a jejíž hranice na mapě tvoří skoro přesný obrys půlměsíce, podle něhož nese název. Nikdo si přesně nepamatuje, jak se to stalo, pověsti ale praví, že hranice nechali uměle vytvořit jejich zelenoocí předci, aby v zemi udrželi magii. Samozřejmě tu žádná magie není, pokud tedy v něco speciálního nevěříte, například v antické bohy, pověsti a podobné věci, ale i přesto celá Luna působí jaksi... mysticky. Její obyvatelé, zelenoocí, ji většinou neopouštějí a spíš ji udržují v dobrém stavu zevnitř. Uchovávají také velké tajemství této říše, které smí podle zákonů znát jen plnoletý zelenooký občan. Olivia už ho má skoro na dosah, už jen dva roky a bude moci zajít na úřad a půjčit si tu velkou, tlustou, bohatě zdobenou knihu, ze které se vše dozví. Je tak neskutečně zvědavá. Luna toho hodně tají, především před svými sousedy, a o svá překrásná tajemství neholdá jen tak přijít, rozhodně ne bez boje.

Olivia jako jedna z mála zelenookých Angeldom skutečně obdivuje a neopovrhne tamními lidmi. Oproti tomu její kamarádka Alice patří k těm, kteří k modrookým chovají čistou nenávist a nemůžou o nich ani slyšet. Jedná se vlastně spíš o politickou záležitost, navíc děti k určitému názoru vede samozřejmě jejich rodina. Ale přestože má Oliviiina rodina na modrooké vcelku neutrální názor, spíše se přiklání k tomu negativnímu přístupu, zatímco Olivia Angeldom tajně miluje. Ano, strašně ráda by se tam někdy podívala a teď se zdá, že k tomu konečně dostane příležitost.

„Můžete být rádi, že vám Akademie nabízí takové možnosti cestování,“ usměje se na studenty Borneo. „Tento rok se máte vypravit do Angeldomu. O přesném místě se ještě rozhodne, ale čeká vás to už za měsíc.“

Olivia skoro umírá nadšením, zatímco její sousedka by nejradši zůstala doma. Ale Akademie účast na této cestě označuje za povinnou a výrazně přispívající k maturitě, slovo „výrazně“ je navíc podtržené. Protože Akademie není jen jedna škola v Luně, Akademie představuje rozsáhlou síť škol po celém Heavenu, od Luny přes Angeldom do Sunflowerlands, musí na školství pracovat všechny tři země společně, taková byla dohoda. Proto je třeba všechny tři země také navštívit. Studenty tento rok čeká první cesta do Angeldomu, další rok pak následuje Sunflowerlands. Angeldom je však samozřejmě centrem všeho, tím pádem i Akademie. Modrooci v ní mají známý symbol rudé růže, kterou lze spatřit třeba na učebnicích napsaných a vyrobených v Angeldomu, dovezených do Luny a Sunflowerlands.

Angeldom zná zkrátka každý.

o o o

Brzdy autobusu zaskřípají tak nahlas, že si pár lidí musí zacpat uši. Eliott však nepříjemné kvílení nevnímá a čeká, až se otevrou velké pozlacené dveře. Když se konečně dočká, hned vyrazí z dopravního prostředku ven, došlápně na čistý chodník a už si to svižným krokem pádí příjemně

vonící ulicí dál. Kolemjdoucí si ho někdy zkoumavě prohlížejí, ale on se snaží jejich tváře a výrazy ignorovat a hledí si svého, své cesty. Krok stále zrychluje, když zabočí za roh a další, trochu potměnější ulice ho přivítá svou nečekanou prázdnotou. Eliott si oddychne a prohrábne si rukou světlé vlasy. Není si úplně jistý, jestli se chce vrátit. Svůj starý pokoj neviděl tak dlouho, že tam už pravděpodobně není nic, co by mu v tuhle chvíli bylo blízké. Kde jsou štětky? Barvy? Čistě bílé plátno na dřevěném, bíle natřeném stojánku, už trochu špinavém od jiných barev? Hlavně od červené, tu používá nejraději.

Konečně stojí před vchodovými dveřmi a dům skoro nepoznává. Opadaná omítka, klika dveří už trochu odřená. Už jen díky tomu je jasné, že se nachází v trochu chudší oblasti Angeldomu. Domy jsou zde sice stále poměrně velké, ale zdaleka tak nezáří čistotou a luxusem jako stavení v hlavním městě. Kdysi mu to tu divně nepřišlo, zvláštní. A teď tu stojí, ruce spuštěné podél těla, zaraženě hledí na dveře a neví, co dělat, ani jestli vůbec něco dělat. Ale měl by. Přece jenom se jedná o jeho domov a rodinu. A tak zvedne ruku ke zvonku vedle dveří a opatrně ho stiskne. Zevnitř zaslechne slabé, chraplavé zacrcení. Vyvolá to v něm zvláštní pocit, přejede mu mráz po zádech. Ten zvuk slýchal tak často, vždycky se mohl přetrhnout, aby doběhl ke dveřím jako první, aby mohl neznámé osobě otevřít a pak dostat od rodičů pochvalu.

Dveře se s tichým zavrznáním otevrou a stojí v nich zdravě vypadající blondatá žena s velkýma modrýma očima. Už na první pohled z ní číší energie, v ruce drží vařečku a na bledě modrém triku má flek, nejspíš od omáčky, jako by ji Eliott vyrušil od vaření... Zpoza jedné její nohy vykukne malá postavička.

Eliott neví, co říct. Chvíli tam jen stojí a hledí na svou matku. „No... ahoj,“ pozdraví nakonec a nervózně si promne ruce.

K jeho úlevě se na matčině tváři objeví lehký úsměv. „Eliotte.“

„ELIOTTE!“ vypískne dítě, doteď se schovávající za maminkou, a vrhne se ke svému staršímu bratrovi. Malá holčička po něm skočí a on ji pohotově chytí a vyzvedne v náručí do vzduchu.

„A hele, koho tu máme!“ zasměje se a zmáčkne sestřičce malý nosík jako knoflík. „Naše oslavenkyně!“

„Víš, kolik mi je, Eliotte?“ zamrká na něj nadšeně malá Stacy.

Privře oči a zahraje zmateného. „Tak to nemám tušení, Stacy. Kolikpak ti dneska je?“

„PĚT!“ zatleská šťastně Stacy a Eliott ji opatrně postaví zpátky na zem.

„Ty jsi mi nějak vyrostla,“ pozvedne jedno obočí a zazubí se na holčičku.

Matka je sleduje, stále opřená o dveře, na tváři jí pořád hraje úsměv. Je tak ráda, že má svoje děti pohromadě. A hlavně že má doma svého syna. Neviděli se čtyři roky. Celé čtyři roky! Jenže to nebylo to hlavní. Nepsal dopisy jako ostatní, neposílal esemesky, jen málokdy zareagoval na hovor, který většinou trval maximálně pět minut. A matka teprve sedmnáctiletého syna nedokáže slovy popsat, jak moc ji to celé mrzelo a pořád mrzí. Smutek ale lehce zastíní skutečnost, že její syn zase stojí před ní, o něco povyrostl a hlavně dospěl. Ve třinácti je opustil kvůli Akademii a teď je zase tady. Doma.

Stacy se se smíchem rozběhne dovnitř a venku ponechá bratra a matku samotné. Ti dva na sebe chvíli jen mlčky hledí, než k němu matka vykročí a vřele ho obejmě. Eliott si povzdychne a nadechne se známé vůně domova. I když se mu tohle vše za tu dobu vzdálilo, pořád je na tom něco zvláště... známého a uklidňujícího. Možná ten pocit bezpečí.

„Vyrostl jsi, Eliotte,“ zašeptá matka a pohladí ho po hebkých vlasech připomínajících spíše chmýříčko.

„Dobré vědět,“ uchechtne se trochu Eliott a zase se z objetí vysmekne. Pokývá hlavou, usměje se do země a pak

se na matku tázavě podívá, jako by se bezhlesně ptal, jestli může dovnitř.

Tam je to pro mladého studenta ale ještě horší. Všechno to, co ještě před pár lety vídal denně, ho nikdy tolik nefascinovalo jako dnes, v tuhle chvíli. Přejde k policiče nad menší starou televizí a prohlíží si zarámované fotografie. Na první v barevném rámečku sedí celá veselá rodinka pohromadě na lavičce. Eliottovi jsou na snímku čtyři roky a jeho mladší sestřička tím pádem ještě není na světě. Je zajímavé zamyslet se nad tím, že ji na vlastní oči neviděl vyrůstat, a přesto si k ní utvořil takový silný vztah, stejně jako ona k němu. Jako bratr a sestra. Na fotce se nachází také jejich otec, který se před třemi lety odstěhoval na druhou stranu Angeldomu, blízko slavného Angeldom Eye. Eliottovi a Stacy vždycky říkal, že se tam stěhuje kvůli práci. Stacy tomu samozřejmě věřila, ale Eliott byl už tehdy dost chytrý na to, aby poznal, že tomu tak není. Povolání bylo možná vítanou záminkou, ale šlo hlavně o to, že jejich otec matku nikdy nemiloval. Těžce se to říká, ale jejich vztah, sňatek, děti a všechno bylo předem domluvené.

Eliott se už dávno rozhodl, že se nad tím nebude dlouze zamýšlet, protože ho to jaksi zvláště bolí.

Na druhé fotografii v bílém, překrásně zdobeném rámečku postává třináctiletý Eliott před autobusem těsně před odjezdem do největší školy sítě Akademie, nacházející se samozřejmě v hlavním městě Paradise. Ze snímku vychází jakási zvláštní síla, protože vlastně rozděluje dobu *tehdy* a *teď*. Nebo tak to aspoň Eliott vnímá.

A úplně na kraji policičky se o vázu se slunečnicemi opírá vypnutý tablet. Působí obyčejně, ale tehdy pro rodinu znamenal jediné spojení s ním. Krátké videohovory, díky kterým mohl sledovat, jak jeho malá sestřička pomalu roste. Každým rokem však byly hovory kratší a později už ho zajímala jen Stacy, s matkou prohodil sotva pár slov.

Natáhne se po jedné slunečnici a vrhne na mámu tázavý pohled.

„Ta je od Emily,“ zamrká na něj a květinu si od něj převeze.

Když se nedívá, Eliott se neudrží a nenápadně nakrčí nos. Slunečnice už dlouho neviděl, a přitom k nim má zde v rodném Columbu tak blízko.

Columb – město na kraji Angeldomu, nedaleko hranic se Sunflowerlands. A přesně takhle se tu žije. Eliottova rodina vždy žila v souladu s hnědookými, vždy se měli rádi a respektovali se. Ale Akademie jej lehce pozměnila. Vlastně dost výrazně. Na hnědooké se teď dívá úplně jinak než kdysi. Někdy ho to bolí, ale ví toho mnohem víc než jiní. Navíc každý má právo na svůj názor, ne?

Eliottovi na mysli vytane píseň, kterou zná právě z Akademie:

*Modrá je obloha,
hnědé je bláto,
andělsky čistí
a drazí jak zlato.*

KAPITOLA

druhá

Za Starých válek lidé skládali písně, složili je za pochodu, složili je na bitevním poli, složili je v úkrytech. Každá píseň má svůj nádech a své poselství, každá píseň má svou historii. Doteď najdeme ty zachované na vzácných listinách v knihovně největší školy síť Akademie, v hlavním městě Heavenu, Paradise.

o o o

Julia už si zvykla jít jednou za měsíc utrhnout slunečnici pro paní Klineovou, po cestě si brouká a nadechuje se čerstvého vzduchu. Oblohu obklopují krásně růžové červánky a ona se tím pohledem ráda kochá. Je vděčná za to, kde žije. Kdyby měla jednotlivé říše Heavenu popsat, znělo by to nějak takhle – Angeldom – *třpytivý*, Luna – *tajemná* a Sunflowerlands – *rozkvetlé*. Svou zemi jednoduše miluje.

Jejich rodinný dům stojí hned vedle rozlehlé louky, které se dotýká jejich zahrada plná barev. Juliina máma na ní dokáže strávit hodiny, zalévání střídá s pletím nebo se jen posadí na malou dřevěnou lavičku a otevře svou oblíbenou knihu. Julia by tohle místo neprodala ani za milion, jejich zahrada pro ni představuje domov a útočiště.

Když se dívka vrátí se žlutou květinou domů, paní Klineová už sedí u stolu a popíjí s její matkou kávu. „Dobré

poledne,“ pozdraví slušně Julia a vyzuje se ze svých oblíbených tenisek, které mimo jiné ráda nosí i na běhání.

Paní Alma Klineová zvedne pohled od heavenských novin a mile se na děvče usměje. „To je od vás laskavé, holky,“ pronese při pohledu na květinu a usrkne si kávy ze zdobeného keramického glazovaného hrníčku.

Jakmile Julia slunečnici zabydlí v už připravené váze s vodou, přišoupne si židli k dřevěnému stolu, posadí se a ruce rozloží před sebe. „Vážně máte slunečnice tak ráda?“

„Jsou to překrásné květiny,“ odpoví jí návštěva, zatímco si hraje s prsty. „Zdobím si jimi dům.“

„Tomu se říká smysl pro estetičnost,“ mrkne na ni její kamarádka, Juliina matka.

„Co Akademie, Julie?“ otočí se Alma Klineová na dívku, sedící pohodlně u stolu s hlavou skoro padající na žluté prostírání.

Ta si jen povzdychne a pokrčí rameny. „Mám volno. Na měsíc. Aspoň nemusím vstávat.“

„Akademie v Sunflowerlands studentům dopřává dlouhá volna na odpočinek,“ dovysvětlí za ni mamka. „Neřekla bych, že se tam nějak přepracovávají,“ uchechtne se, „ale když myslí. Julia je jen ráda, že tam nemusí sedět, přála by si, aby měli častěji tělesnou výchovu.“

„A proč ne?“ vyprskne Julia a celá se rozzáří. „Pohyb je skvělá věc, lepší než pořád sedět v lavici a psát slohy.“

„Maminka mi vždycky říkala, že jsi hlavně pohybově nadané dítě,“ usměje se na ni paní Klineová a prohrábne si své světlé vlasy dlouhé kousek po ramena.

Julia se s pohledem do země pousměje. „Už to tak bude. Vy jste hlavně umělci, že?“

„Jak se to vezme,“ našpulí Alma malé, přirozeně růžové rtíky a pokývá hlavou ze strany na stranu. „Určitě ne všichni, bereme se spíš jako celek a jako celek nás označují za umělecky nadané lidi. Určitě ale máme smysl pro estetičnost, potřebujeme mít vše podle našich představ a někdy jsme velcí perfekcionisté.“

Julia matčinu kamarádku z Angeldomu zaujatě poslouchá a s hlavou v dlaních přikyvuje na každou větu. „Jste... zajímaví.“ I ona se častokrát zamýšlela nad tím, proč je barva očí tak klíčová pro to, co lidé po celý jejich život dělají. Kdo kdy řekl, že by zelenooký člověk nemohl skládat hudbu? A opravdu musí všichni hnědoocí žít poklidně na venkově? Co když někdo z nich touží po něčem úplně jiném, třeba stát se vědcem v Luně? Nemá sice ponětí, jak to v Luně chodí, ale vážně se tam nikomu nedá věřit? Skutečně jsou všichni tak nebezpeční, jak se o nich povídá?

„Nechme tohohle politického tlachání,“ nejistě se zasměje matka a prolisťuje kalendář, který si vzala ze skříňky hned vedle sebe. „Julie, víš ty vůbec, že máš hned po tom dlouhém volnu jet s Akademií na ten výlet?“

No jo, úplně to vypustila z hlavy. Velký očekávaný výlet do Angeldomu. Lidé z její třídy úplně šílí nadšením, protože se podívají přímo do hlavního města. Carlos a jeho třída by měli jet také, nebo to aspoň tvrdil ředitel Bradley. Zařídil výlet pro všechny poslední ročníky dané školy sítě Akademie. Minulý rok měli správně navštívit Lunu, ale to se kvůli nějakým neshodám zrušilo. Nikdo neví, co se přesně stalo. Ale Julii to je docela jedno, prostě se nikam nejelo a už se s tím nic neudělá. Tehdy ji to mrzelo, protože ji Luna hodně zajímala a těšila se tam. Angeldom je jí mnohem bližší než jejím spolužákům, právě díky Almě Klineové, která její rodinu často navštěvuje. A také proto, že Julia bydlí hned u hranic. Přesto pro ni Angeldom představuje něco neskutečného a ohromného. Ti lidé, ta místa, to prostředí a ten vzduch. Vnímají modroocí podobně Sunflowerlands nebo Lunu? Anebo je jim to jedno, protože si myslí, že jsou mnohem víc?

Alma pozvedne obočí. „Paradise, jo?“

„Byla jste tam někdy?“ zajímá se Julia.

„Ne,“ zavrtí hlavou, „ale určitě je to tam úžasné.“

o o o

Ruce se jí nekontrolovatelně třesou, když si zapíná zip svého menšího, tmavě hnědého kufru, pohodí ho vedle své postele a povzdychne si. Než se ale naděje, ve dveřích jejího pokoje stojí matka a propaluje ji zlostným pohledem.

„Víš, že tě vůbec nemusím pouštět, Olivie,“ zavrčí žena s havraními, děsivě rovnými vlasy a překříží si ruce na hrudi.

„Mami, je to povinné...“

„Takže bys nedodělala Akademii? Sharlotta to ale zvládne,“ pozvedne obočí a v jejích zelených očích se odráží čiré zlo.

Olivia nahlas polkne a úplně ztratí řeč. „Já... ale mami, mně se daří dobře... a ty peníze jsou moje, dostala jsem je k narozeninám od prarodičů.“

„Tvá sestra dostala méně a mrzí ji to,“ zavrtí nespokojeně hlavou její matka, jako by měla na všechno chytrou odpověď. Je to ten typ člověka, který pronese něco, na co už nic říct nemůžete, ačkoliv oba víte, že jste to vy, kdo má skutečně pravdu. „Ten notebook si přála už rok.“

„Ale mami!“ Olivia už toho má dost. Nechce ji nechat, aby se k ní takhle chovala. „To nic nemění na tom, že to jsou moje peníze!“

„A co ty s nimi uděláš? Utratíš si je *tam v tom podělaném Angeldomu*?!“ zakouklí očima.

Olivia přidušeně, vztekle vydechne. *Hlavně klid, rozmysli si, co jí na to odpovíš. Hlavně opatrně.* Jenže z jejích úst vyjde přesný opak toho, co si v duchu přikazuje. „Máš s tím nějaký problém?“ pronese tichým, ledovým hlasem.

„Co jsi to řekla?!“ vytřeští žena oči. „Olivie?! Chceš zůstat doma?!“

Ne, to ne! Dívce se do očí nahrnou slzy a snaží se je zahnat zběsilým mrkáním, i když to nepomáhá. „Ne, mami, *prosím!* Já chci jet! Musím! Já... musím dodělat Akademii!“ Nejen to, vždycky to byl její sen se do Angeldomu podívat, a když už ho má na dosah, nemůže od něj přece upustit. Jenže pak přijde její nenávistná matka a nemilosrdně jí ho vytrhne z rukou.